

valgets Mening i visse Henseender for vid, i andre for snæver. Der bør for det første kun gøres Undtagelse for *Køretøjer*, ikke for andre Genstande. Køretøjerne er paa Grund af deres Form ret lette at se, hvorimod andre henstillede eller henlagte Genstande ofte vil falde saa nær sammen med Vejbanen, at de ikke kan skelnes ved almindelig Gadebelysning. Dernæst kan henstillede Køretøjer, der ikke er afmærkede med Lygter, meget vel være vanskelige at skelne, selv om der er Gadebelysning med Lygter med højst 100 m indbyrdes Afstand, og paa den anden Side kan et henstillet Køretøj godt være tilstrækkeligt belyst, selv om der er mere end 100 m mellem Lygterne, nemlig hvis det er anbragt i Nærheden af en Lygte. Endelig er der Tilfælde, hvor Køretøjet er tilstrækkeligt belyst paa anden Maade, f. Eks. ved Lyset fra et Butiksvindue. Udvalget har derfor fundet, at der bør gøres Undtagelse for de Tilfælde, hvor Køretøjet paa anden Maade end ved Afmærkningslygter er tilstrækkeligt belyst, og ikke for andre Tilfælde. Det er en Selvfølge, at det altid maa blive paa vedkommendes eget Ansvar, om denne Belysning hører op, medens Køretøjet staar paa Stedet.

I F. L. § 13 er der gjort Undtagelse fra Paragraffens Regler for Vejmateriale, der er lagt i Bunker paa Vejrabatten. En saadan Undtagelse maa selvfølgelig opretholdes. Det har imidlertid vist sig, at Udtrykket »Vejrabatten« har givet Anledning til Tvivl. Ved Søndre Landsrets Dom af 21. November 1927 (U. f. R. 1928 S. 199) forelaa et Tilfælde, hvor Vejvæsnet paa en Vej, paa hvilken der paa hver Side af den makadamiserede, ca. 4½ m brede Kørebane fandtes en ca. 1 m bred grusbelaagt Vejstrimmel og yderst en ca. 1¼ m bred græsbevokset Rabat, havde anbragt en Del større Sten saaledes, at de ragede et godt Stykke ind paa den grusbelaagte Del af Vejen. Ved Dommen statueredes det, at Vejvæsnets Ret til Anbringelse af Vejmateriale efter F. L. § 13 i det foreliggende Tilfælde kun omfattede Græsrabatten, og Vejvæsnet blev dømt til at betale Erstatning for den Skade, der var tilføjet et Lastautomobil, som en mørk Aften under Passering af et Ruteautomobil var kørt mod Stenbunken og væltet. Det hedder i Dommen: »Som de lokale Forhold er i det her foreliggende Tilfælde — hvor der foruden den grusbelaagte Vejstrimmel, der dog er beregnet til ogsaa delvis at optage Færdslen og derfor for saa vidt hører med til Vejbanen, er en ca. 1,25 Meter bred græsbevokset Rabat, der ikke benyttes til Færdsel, og hvis Bredde ogsaa i det foreliggende Tilfælde ved anden Opstabling af Stenene har været tilstrækkelig til at imødekomme de til Grund for Færdselslovens Bestemmelse liggende rimelige Krav fra Vejvæsnets Side — skønnes »Vejrabatten« ikke at kunne omfatte andet og mere end den græsbevoksede Rabat«. Som det vil ses, statuerer Dommen tydeligt, at »Vejrabatten« i denne Forbindelse ikke er eller kan være et for alle Veje fast afgrænset Omraade af Vejen, mange Veje har jo ingen eller kun en ganske smal Græsabat. — Under Hensyn til, at Udtrykket »Vejrabatten« saaledes ikke giver nogen paalidelig Vejledning med Hensyn til, hvor Vejmateriale maa henlægges, og i givet Fald endog kan virke vildledende, har Udvalget undgaaet at benytte dette Ord, og i Stedet har man i Stk. 6 fastsat, at Paragraffens Bestemmelse ikke gælder for Vejmateriale, der er lagt i Bunker *udenfor Færdselsbanen* (jfr. § 1, Stk. 4). Saafremt Vejmateriale er henlagt paa Færdselsbanen, er det undergivet samme Bestemmelser som andre henlagte Genstande.

Til § 32.

I F. L. af 1923 findes der ingen Bestemmelser svarende til denne Paragraf. Derimod har praktisk talt alle Politivedtægter, saavel for Købstæderne som for Landet, saadanne Bestemmelser. Som Eksempel anføres Politivedtægten for København § 22, der lyder saaledes:

»Naar offentlig Gade, Vej eller Plads anlægges eller istandsættes, samt naar der ellers ved samme foretages Arbejder, der i nogen væsentlig Grad er til Hinder for Færd-